

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **H. R. S.**, narozený „X“,
státní příslušnost Afghánistán,
t. č. umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou,
se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2020, č. j. KRPU-106409-24/ČJ-2020-040022-SV,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna ve výši **6 800 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, ve znění jejího doplnění, podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2020, č. j. KRPU-106409-24/ČJ-2020-040022-SV, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, k čemuž došlo dne 26. 6. 2019 v 18:10 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě, ve znění jejího doplnění, uvedl, že žalovaná nesprávně zvážila realizovatelnost účelu zajištění, jelikož při svém rozhodování nevycházela ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, přestože žalobce tvrdil, že je v Afghánistánu ohrožen na životě v důsledku tam panující válečné situace. Žalovaná se zabývala situací žalobce pouze ve spekulativní rovině a bez využití předmětného závazného stanoviska. Žalobce zdůraznil, že právě v případech, kdy se cizinec brání tvrzením o hrozící závažné újmě, je žalovaná povinna vycházet ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra. V případě žalobce však své rozhodnutí o závazném stanovisku neopřela, a tudíž je napadené rozhodnutí nutné považovat za nezákonné. Žalobce dále uvedl, že se žalovaná nezabývala okruhy otázek ve vztahu k situaci žalobce, ale ani neuvedla, na základě jakých skutečností nebo podkladů rozhodla a tím zatížila své rozhodnutí zásadní vadou. K situaci v Afghánistánu žalobce uvedl, že se jedná o zemi s nikoliv zcela přehlednou stabilní bezpečnostní situací, občanům ČR se důrazně nedoporučuje z důvodu dlouhodobě zhoršené bezpečnostní situace, trvalé hrozby teroristických útoků protivládních organizací a vysokého rizika únosů cestovat do Afghánistánu. Dále žalobce doplnil, že patří do skupiny osob, která je v bojeschopném věku a v případě jeho naverbování by byl vystaven porušování válečného práva nebo by byl nucen se na tomto porušování podílet. Na podporu svých tvrzení žalobce poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, a připomněl znění § 124 odst. 1 písm. b), § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Upozornila, že žalobce cestoval od samého počátku bez cestovního dokladu za pomoci převaděčů, několikrát při své cestě do Německa či Francie byl zadržen policií a vrácen zpět, přičemž nerespektoval rozhodnutí států, přes které cestoval a opakovaně se pokoušel nelegálně překračovat státní hranice. Na své cestě nikde nepožádal o mezinárodní ochranu a neučinil tak ani na území České republiky, nepodnikl žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Takové jednání snižuje důvěryhodnost žalobce. Na základě těchto skutečností žalovaná došla k závěru, že u žalobce existuje nebezpečí, že zmaří výkon správního vyhoštění.
4. Žalovaná uvedla, že v napadeném rozhodnutí hodnotila, zda v případě žalobce nejsou dány skutečnosti, svědčící o tom, že by mohl být vystaven nebezpečí dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Vycházela přitom z výpovědi žalobce a dále ze známé praxe, kdy v Afghánistánu neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala cizince z území států Evropské unie vyhostit. Žalobce uvedl, že má strach o svůj život při návratu do Afghánistánu, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

protože jeho bratraci pracují pro Afghánskou armádu, proto má strach z Tálibánu. Z tvrzení žalobce však nevyplynuly žádné individuální skutečnosti týkající se jeho osoby a nasvědčující tomu, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven hrozbám způsobení vážné újmy, uváděl pouze hypoteticky možné následky jeho návratu do vlasti. Žalovaná proto dospěla k závěru, že žalobcem zmíněné obavy z jeho návratu do Afghánistánu jsou pouze účelová tvrzení mající za cíl vyhnout se nucenému vycestování. Aby bylo vydání rozhodnutí o zajištění podmíněno opatřením si závazného stanoviska Ministerstva vnitra o možnosti vycestování, muselo by být ze zjištěných skutečností zřejmé, že by v daném případě mohly být dány důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná nicméně usoudila, že vyhoštění žalobce je možné. Podotkla, že důvodnost a věrohodnost žalobcových tvrzení bude zkoumána v řízení o správním vyhoštění, kde je pro tyto otázky podstatně větší prostor, než tomu je v řízení o zajištění. V rámci zahájeného řízení o správním vyhoštění žalovaná požádala o závazné stanovisko, které potvrdilo, že vycestování žalobce do Afghánistánu je možné.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žádná ze stran nepožadovala jeho nařízení a ani soud nepovažoval nařízení ústního jednání za potřebné k rozhodnutí ve věci.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu a zejména z protokolu o výslechu žalobce ze dne 28. 6. 2020 vyplývá, že cílem žalobce bylo dostat se nelegálně do Francie nebo Německa, kde chtěl začít lepší a nový život. Cesta z Afghánistánu až do České republiky ho vyšla na 11 000 Euro. V České republice byl žalobce zadržen. V žádné ze zemí, kde byl kontrolován, nepožádal o azyl. Žalobce uvedl, že cestovní doklad mu nikdy nebyl vydán. Na Českou republiku nemá žádné rodinné vazby, nikoho zde nezná a nedisponuje ani potřebnými financemi pro vycestování do Afghánistánu. Dále uvedl, že v případě návratu do Afghánistánu má strach, že by měl problémy s hnutím Talibán, jelikož jeho bratraci jsou v Afghánské armádě, proto se bojí, že by byl mučen a zavražděn.
9. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je *policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

10. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
11. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
12. K námitce, že žalovaná si pro své rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, nevyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, zda je případné správní vyhoštění do Afghánistánu, jakožto účel zajištění, možné s ohledem na § 179 zákona o pobytu cizinců, a nerozhodovala na jeho základě, sděluje soud následující. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, vyplývá, že: „Rovněž v případě, kdy bude správnímu orgánu již před rozhodnutím o zajištění cizince zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, nebude oprávněn vydat rozhodnutí o zajištění cizince dříve, než si opatří závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné (ve vztahu ke správnímu vyhoštění viz § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).“, a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61 vyplývá, že: „Nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.“
13. Z výše citované judikatury plyne, že aby bylo vydání rozhodnutí o zajištění žalobce podmíněno opatřením si závazného stanoviska o možnosti vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, muselo by být žalované ze zjištěných skutečností případu zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. S tím souvisí podmínka úvahy žalované o možnosti realizace správního vyhoštění jako účelu zajištění, jakožto předpokladu pro vydání rozhodnutí o zajištění za účelem vyhoštění.
14. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 5-7 je patrné, že žalovaná si o realizovatelnosti správního vyhoštění úsudek učinila a dospěla k závěru, že případné správní vyhoštění je možné.
15. Ze správního spisu a zejména z protokolu o vyjádření žalobce ze dne 28. 6. 2020 k realizovatelnosti správního vyhoštění žalovaná zjistila, že žalobce jako překážku k návratu do vlasti uvedl, že má obavu z Talibánu a hnutí Daesh, kterými by mohl být mučen nebo zavražděn. Toto tvrzení nebylo podloženo žádnými důkazy, a tudíž žalovaná nemohla spolehlivě ověřit, zda je žalobce skutečně ohrožen na životě. Rodina žalobce zůstala v Afghánistánu a k hrozbě jeho rodiny žalobce sám uvedl, že jeho rodiče jsou starší, proto jim nic nehrotí, jeho bratrům je 8 a 10 let, proto jim také nic nehrotí a jeho sestře je Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16 let, ale protože je žena, také jí ze strany Talibánu nic nehrozí. Žalovaná si položila otázku, proč i ostatní členové rodiny neodešli do jiného státu, proč nemají obavy o svůj život, proč žalobce nemá obavy o svou rodinu, která zůstala v Afghánistánu. Rovněž si žalovaná položila otázku, proč žalobce nezůstal v prvním bezpečném státě, kterým bylo Řecko, ale chtěl pokračovat až do Francie nebo Německa, kde nemá žádné vazby. Na základě těchto skutečností žalovaná usoudila, že výpověď žalobce může být smyšlená a účelová, mající za cíl zabránit nucenému návratu žalobce do vlasti.

16. Důvodnost a věrohodnost žalobcových tvrzení bude zkoumána v řízení o správním vyhoštění, kde je pro posouzení situace podstatně větší prostor, než v řízení o zajištění, kde je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
17. Z výše uvedeného nevyplývá, že by žalovaná v době před rozhodnutím o správním vyhoštění mohla důvodně nabýt podezření, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování žalobce dle § 179 zákona o pobytu cizinců, a tudíž nebyla povinna si pro své rozhodnutí o správním vyhoštění opatřit závazné stanoviska Ministerstva vnitra, zda je vycestování cizince možné.
18. Pro úplnost soud dodává, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 29. 6. 2019, č. j. KRPU-106409-34/ČJ-2020-040022-SV-ZZ, bylo následně vydáno v rámci řízení o správním vyhoštění a je v něm uvedeno, že vycestování žalobce do Afghánistánu je možné.
19. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
21. Výrokem III. rozsudku soud dle ust. § 35 odst. 9 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému právnímu zástupci žalobce, Mgr. Ladislavu Bártovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 22. 7. 2020, č. j. 78 A 14/2020-21. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 6 800 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle ust. § 7 bod 5, ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 7. srpna 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)